

بررسی حسابرسی عملکرد مرتبط با بخش عمومی

مرتضی رضایی^۱، عباس شیبانی تدرجی^۲

^۱ رشته حسابداری مقطع دکتری دانشگاه آزاد سیرجان

^۲ هیئت علمی رشته حسابداری دانشگاه آزاد سیرجان

چکیده

دولت اجرایی و مدیران بخش عمومی اقدامات خود را همراه با تأخیر انجام نداده‌اند تا به دفاعیات عمومی از فعالیت‌های خود در خصوص بررسی دقیق و گزارش‌گیری بپردازند (فونل ۱۹۹۸؛ باورمن و همکاران، ۲۰۰۳). در پاره‌ای از مواقع، تعارضی آشکار بین دولت‌های اجرایی و AG وجود داشته است، برای نمونه همان‌طور که در گذشته در دولت فدرال استرالیا و حوزه‌های قضایی دولت ایالتی ویکتوریا اتفاق افتاده است (فونل ۲۰۰۳؛ جاکوبز، ۲۰۰۹). از این رو، در حالی که گسترش اختیارات حسابرسی می‌تواند به‌عنوان انعکاسی از تمرکز بازدهی NPM و به‌عنوان ترویج‌دهنده‌ی فرهنگ حفظ مسئولیت سازمان‌های بخش عمومی دیده شود (Guthrie و Parker، ۱۹۹۹؛ فری و همکاران، ۲۰۱۳)، با این حال یک واکنش ریسک‌آزمایی جبرانی وجود داشته است (پاور، ۲۰۰۷). برای مثال، رادکلیف (۲۰۰۸) معتقد بود که در مطالعه‌ی پرونده‌ی کانادایی، AG می‌توانست در گزارشات او در مشارکت در یک گفتمان مدیریتی عمل‌گرایانه نقش داشته باشد که به‌طور مؤثری برخی از "اسرار عمومی" به‌وسیله‌ی محتوای گزارش شرطی‌سازی محافظه‌کارانه و زبانی برای حفظ مقبولیت و استمرار نقش و سازمانی شدنشان پنهان می‌مانند. برخی از دولت‌های اجرایی تلاش کرده‌اند تا توانایی AG را در پرداختن به خط‌مشی مربوط به مناطق، زیر سؤال ببرند، که اعمال‌کننده‌ی روش‌هایی می‌باشد که به چالش کشیدن اختیارات حسابرسی، محدود کردن منابع موجود برای عملکرد PA در راستای کاهش حد و حدودی که نمایندگی‌ها مورد بازبینی قرار می‌دهند را در بر می‌گیرد و علناً نقدکننده‌ی کیفیت گزارش‌گیری‌های PA می‌باشد (فونل، ۱۹۹۶، ۱۹۹۸، ۲۰۱۱؛ فونل و وید، ۲۰۱۲؛ فونل و همکاران، ۲۰۱۶؛ رادکلیف، ۱۹۹۸). بنابراین دیدگاه، رابطه‌ی ذینفع بین AG و دولت می‌توانست هم بهبوددهنده و هم به تعویق اندازنده‌ی عملکرد PA باشد.

واژه‌های کلیدی: حسابرسی عملکرد، بخش عمومی

مطالعات اقتصاد، مدیریت مالی و حسابداری

دوره ۷، شماره ۳، پاییز ۱۴۰۰، صفحات ۴۸-۵۸